

De Postrijder verschijnt s'ondsdaags, s'onderrands en zaterdags.
Men schijft in te Tongeren bij M. COLLE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 51, en bij alle post-directeurs.
Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
Een blad afzonderlijk, 20 centimes.
De aankondigingen, per drukregel, 15 centimes.
De rekennen, per drukregel 25 centimes.

TONGEREN, DEN 12 JANUARIJ.

NIJEUWJAARSGIFTEN AAN PIUS IX.

Bedrag der vorige lijsten,	540,50
Mej. de weduwe Laminne,	10,00
Mej. Isabelle Schoebben,	2,50
Eene dienstmeid,	0,50
M. Huveners, rechter te Tongeren.	25,00
M. A. Coenegrachts, oud pastoor te Riempst,	5,00
M. L. Coenegrachts, thans pastoor te Riempst,	10,00
Een onbekende,	0,50
Eleonora Box,	0,50
Onbekend,	3,00
Vive Pie IX,	2,00
M. Bormans, pastoor te Hennis,	7,00
M. Bairin, professor te Tongeren,	4,00
M. J. Laminne, pastoor te Lauw,	10,00
M. Esselen, pastoor te Jesseren,	25,00
M. Nys, past. van St-Jan te Tongeren,	20,00
M. Moors, kapelaan van St-Jan, id.	10,00
M. Noelen,	10,00
Mrj. Maria Noelen,	7,50
Mej. Josephina Sauvage,	2,50
Twee werklieden,	0,50
Eene arme dienstmeid,	0,25
Ida Vanheeswyck van Millen,	2,00
Onbekend,	1,00
Onbekend,	0,75
Onbekend,	0,25
Een huisvader en zijne dochter,	1,00
M. Smeets, pastoor te Millen,	25,00
M. C. Maes, kapelaan te Millen,	10,00

De volgende giften zijn ons overhandigd geworden door M. den deken van Tongeren. In de lijsten die wij de twee vorige weken afgekondigd hebben was begrepen eene som van fr. 152,50 die insgelijks door M. den deken ontvangen waren.

Eene juffrouw van Freeren,	10,00
M. Dirix, kapelaan te Sluizen,	5,00
M. Vrancken-Bellefontaine eigen. te Sluizen,	5,00
M. Noben, pastoor te s'Heeren-Elderen,	25,00
Maria Vangebergen, dienstmeid,	2,00
M. Smissen, kap. te s'Heeren-Elderen,	7,00
Onbekend,	1,00
M. Simon Kraanen, van Tongeren,	5,00
M. Rubens-Van Eybergen, id.,	5,00
M. Joachim Meesen, id.,	5,50

Een pastoor van het kanton,	5,00
M. Coune, pastoor te Rutten,	10,00
M. Kellens, kapelaan te Rutten,	5,00
M. Lamal, aalmoesener in het hospitaal te Tongeren,	5,00
Eene onbekende van Tongeren,	6,00
M. Viggria, pastoor te Herderen en zijne zuster,	15,00
Zijne dienstmeid,	1,00
M. Gillot, pastoor te Nederheim,	10,00
M. Meyers, pastoor te Otrange,	10,00
Eene moeder en hare dochter uit dezelfde parochie,	6,50
Eene dienstmeid, id.	1,00
Naamloos, id.	2,50
Mevr. Stas-Stevens en hare twee dochters die den zegen van de H. Vader vragen.	60,00
Totaal,	945,75

De Postrijder heeft al meermaals getoond dat de belangen der landbouwers in België veel te dikwijls op de achterste plaats gesteld worden. Dagelijks worden er nieuwe maatregelen uitgedacht om alle takken van nijverheid te begunstigen, maar dagelijks ook zien wij al meer en meer dat de landbouw vergeten blijft.

Ziehier alweer een nieuw voorbeeld : Het belgische gouvernement heeft beslist, dat eene som van 25,000 fr. zou besteed worden om zekere werklieden in staat te stellen om in 1867 de wereldtentoonstelling van Parijs te gaan bezoeken.

Een zendbrief van 15 december, door den heer Minister der binnenlandsche zaken aan de heeren provincie-gouverneurs gericht, herinnert deze schikking, en treedt in eenige ontwikkelingen over de maatregelen, welke te nemen zijn, opdat een zoo groot getal als mogelijk van puik-ambachtslieden geroepen zij om de reis naar Parijs te doen. Wij hebben deze aanschrijving met aandacht gelezen, in de hoop van er eenige woorden in te vinden, waaruit zou blijken dat de landbouw-werklieden kunnen toegelaten worden om genoot te hebben van deze reisbeurzen : deze hoop is te leur gesteld geweest; de heeren Gouverneurs zijn uitgenoodigd geworden om de koophandelkamers en de besturen der nijverheids-gemeenten te verzoeken, bijzondere comiteiten in te richten, welke zouden gelast wezen een gemeenschappelijk fonds te vormen, bestemd om te worden gevoegd bij het krediet van den Staat. Van landbouwers is er geene spraak. Is het eene vergetelheid of enkel een uitstel in de toeziening der onderrichtin-

gen, die zouden moeten toegestuurd worden aan de commissiën en maatschappijen van den landbouw?

De som van 25,000 fr. is bestemd om de belgische nijverheden te doen voordeel trekken uit de kostbare lessen, welke te putten zijn uit de vereeniging van alle uitvindingen en verbeteringen dezer laatste tijden : het lan het inzicht der regering niet wezen, de landbouw-nijverheid van alle deelneming aan dit krediet uit te sluiten.

De expositie van 1867 zal zeer merkwaardig zijn onder het opzicht der landbouw-werktuigen. De landbouw-mechaniek, de nieuwe labeur-instrumenten zullen er eene schitterende plaats bekleeden en onze landbouwers zouden het grootste voordeel kunnen trekken uit eene reis naar Parijs. Maar het is weer het oud denntje : alles voor de nijverheid der groote steden, niets voor den landbouwer.

Holland en België.

Er is een klein krakeel ontstaan tusschen Holland en België. Een zwart wolkje hangt op dit oogenblik tusschen de twee naburige landen en de zaak draait zoo schoon dat reeds de parische gazetten aankondigen dat de oorlog aanstaande is tusschen ons land en onze noorder geburen.

Zoo ver zal het nogtans niet komen. De Belgen en de Hollanders hebben te veel gezond oordeel om tegen elkander ten strijde te trekken. Ziehier waarvan er kwestie is :

De rivier de Schelde die van Antwerpen op Holland afsloopt, heeft op het hollandsch gebied twee armen, de eene ten oosten, de andere ten westen. De Hollanders zijn thans bezig met den rechter arm der rivier af te snijden. Zij sluiten de rivier door middel eener dam, en beweerden dat hierdoor de linker arm veel meer water zal hebben.

België verzet zich tegen de afdamming van den rechten arm der Schelde.

België zegt : wij hebben u over eenigen tijd den tol op de Schelde afgekocht daarom hebben wij ook iets aan het water der Schelde te zeggen. Wij betalen u 400,000 guldens, dat is om de rechten te genieten die ons door het traktaat gewaarborgd zijn.

— Ta, ta, ta, zeggen de Hollanders, als de Schelde maar eenen arm zal hebben in plaats van twee, dan zal hij het dubbel van het water hebben, de rivier zal beter bevaarbaar zijn en wij zullen er beide voordeel uit trekken.

— Kom, kom, zeggen de Belgen, laat ons daar niet langer over disputeren. Wij zullen de zaak laten beslissen door ingenieurs genoemd door vreemde mogendheden.

Holland heeft in het begin wel wat tegenstand gedaan, doch heden schijnt het dat men

van weerskanten te vrede is om de zaak door eene soort van vreemde jurij laten uit te maken.

Holland en België zijn twee landen die gemaakt zijn om als broeders te leven. Het zou waarachtig al te droevig zijn, zoo de vrede tusschen die twee rijke landen moest gebroken worden.

Hollanders en Belgen, wilt gij eenen goeden raad hooren. In plaats van uw bloed op de slagvelden te laten vlieten, laat het water van de Schelde gerust in zijnen ouden stroom vlieten.

Tot heden heeft men slechts anderhalve ton inkt vergoten; daarmede kan men het zoo laten. Dat is veel beter dan eenen halven inktkoker menschenbloed.

De Journal de Bruxelles kondigt eene zeer belangrijke tijding aan. Het gouvernement van Victor Emmanuel zou besloten hebben van de kerkelijke goederen die aan den Paus ontnomen geweest zijn, terug te geven. Het italiaansch gouvernement dat de hand gelegd had op kerkelijke goederen van eene waarde van meer dan twee milliaren, geeft deze goederen aan de wettelijke bezitters terug onder voorwaarde dat deze eene som van 600 miljoenen zullen betalen en dat de goederen binnen de tien jaren zullen gemobiliseerd worden.

Zonder deze overeenkomst van heden reeds te willen beoordeelen, nemen wij de tijding met voldoening aan omdat dezelve van wegens Italië eenen terugkeer tot betere gevoelens schijnt aan te duiden.

Ijzeren weg.

Ten gevolge der laatste voorvallen die plaats gehad hebben op den spoorweg te Bilsen en te Liërs, hebben de tribunaal van Tongeren en Luik te gelijker tijde eene instructie gepend om de oorzaken dezer voorvallen te onderzoeken.

Wij hopen dat de tongersche en luiksche tribunaal-heeren niet alleen de oorzaken der voorvallen zullen ontdekken, maar tevens ook het middel vinden om den terugkeer ervan voor te komen.

Van het bestuur van den ijzeren weg ontvangen wij de volgende mededeeling :

« Ten gevolge der maatregelen genomen om de grootste veiligheid in den dienst te » verzekeren op den spoorweg van Luik naar » Hasselt, zullen de vertrekuren, te rekenen » van den 15 januarij vastgesteld worden als » volgt :

Van Tongeren naar Hasselt :	9,00	11,50	5,22	7,57
Aankomst te Hasselt :	9,50	12,40	4,15	8,20
Van Tongeren naar Luik :	8,54	11,55	5,07	7,58
Aankomst te Luik :	9,45	12,50	5,50	8,55

EENE ONTVLUCHTING.

VERHAAL UIT HET LEVEN VAN NAPOLEON III.

(Vervolg)

De prins beet zich op de lippen. Hij wilde niet bekennen, dat hij daartoe menigmaal den grootsten lust had gehad, doch dat hem de uitslag te twijfelachtig had toegeschenen. « Ge keert mijn hart, graaf — ik wensch niet nog meer vrienden in het verderf te storten, het is genoeg dat ik u hier zie ! Gij vergeet, dat er altijd wanneer wij van de soldaten zeker meenden te zijn, een onverwacht beletsel tusschen kwam, eene verwisseling der wachten, een strenger toezicht, zelfs eene plotselinge verandering van garnizoen. »

« Het is waar — dit is reeds vijf maal veranderd geworden, sedert wij hier zijn. »

« Het komt mij somtijds voor, a ging de prins ongeduldig voort, » alsof wij hier, behalve onzen officieën, een geheimen opzichtier hadden, die niet wil dat ik zonder zijne toestemming dit schandelijk oord verlaat, terwijl hij van de andere zeide vermijdt, mij ongelegenheid te veroorzaken. Zelfs de briefwisseling door Fidel schijnt hem niet onbekend te zijn, want tweemaal zijn er brieven die hij moest overbrengen op onverklaarbare wijzen verdwenen, zonder dat mij eenig spoor gebleken is, waar ze gebleven zijn. Waren ze in banden der regering, zij had er zeker gebruik van gemaakt. »

De generaal zweeg nadenkend — de zeldzame omstandigheid, waarop de prins hem opmerkzaam had gemaakt, was hem genoegzaam bekend, maar even onverklaarbaar.

In dit oogenblik werd hun onderhoud door drie tikjes aan de deur gestoord.

— Kom binnen, Thelin — wat is er ?

— Hoogheid, zeide de binnentredende kamerdienaar, « ik zie den bode van den gouverneur over de plaats met een pakket brieven komen. Hij heeft een vreemdeling bij zich. »

— Eindelijk ! Misschien de bevestiging van dat bericht ! Neem de brieven in ontvangst, generaal, ik kan dat onaangenaam gezicht niet zien, het is mij altijd alsof die kerel mij met zijne oogen wil vergiftigen.

De prins en de graaf bevonden zich in 't vertrek voor de slaapkamer, dat den banneling tot salon, bibliotheek en werkkabinet diende. Deszelfs beide vensters, die het uitzicht op den slotoren aan den ingang en op den olmbloom op de binnenplaats hadden, waren zorgvuldig met stevige ijzeren stangen getralied. Aan beide zijden van den haard stond op grijs geverwde rakken van dennenhout de kleine bibliotheek van Frankrijk's toekomstigen keizer.

De bewoner van dit armoedig vertrek, hetwelk nog met de woning van den doctor Conneau en twee andere dergelijke kamers op de andere zijde van den smalen gang gemeenschap had, in een waarvan de prins zich 'met chemische proeven onledig hield — wilde juist den salon verlaten en zich in zijn slaapvertrek begeven, toen de kamerdienaar nogmaals binnen trad en riep :

— Kapitein Bernard vraagt toestemming, om Uwe Hoogheid brieven te overhandigen en u een vreemdeling voor te stellen.

Te gelijktijd overhandigde Thelin eene kaart. De prins had nauwelijks den tijd, om den naam

op de kaart te lezen, « Henri Viscount of Heresford, » en het den generaal te overhandigen, toen de deur nog voor hij 't bezoek had toegestaan, tamelijk wild geopend werd, en de officier, door den vreemdeling gevolgd, in de deur verscheen.

Kapitein Bernard, de officier van dienst, was een groote, tamelijk lompe gestalte met ruwe manieren die aan 't veldgeer deden denken.

Kapitein Bernard's gezicht geleek in 't oog vallend op dat van een bulhond met ruige verwarde baren en werd nog meer door een diep lidteeken misvormd, dat schuins over den mond liep en een gedeelte der beide lippen als een hazenlip had weggenomen. Het enige wat in dit gelaat niet zoo bijzonder onaangenaam scheen, was een paar groote blauwe oogen, wier uitdrukking van groote kalmte en vastberadenheid getuigde. De kapitein had zich in Afrika onder Bugeaud bij vele gelegenheden onderscheiden en was ten gevolge eener wond, die zijn linkerbeen verlamde bij de vestingdienst geplaatst.

De wijze waarop hij sedert de jaren dat hij zich te Ham bevond, den prins behandelde, die door zijne positie gedwongen was, zich in alle aangelegenheden tot hem te wenden, had in dezen een diepen haat tegen hem doen ontstaan.

De kapitein stelde den vreemdeling die zich als Viscount van Heresford had laten aandienen, aan den prins voor en nu ontstond er tusschen beiden een gesprek, dat des prinsen oplettendheid meer en meer tot zich trok. De kapitein had zich intusschen verwijderd. De lord kende zoowel de geschiedenis van den prins als van diens vrienden, zeer nauwkeurig, hij ontvouwde voor de oogen

van den prins die hem met steeds klimmende aandacht volgde, al deszelfs plannen, vertelde hem naauwkeurig de wijze waarop hij met de carbonarie in Italië in hun verbond getreden was en hij met behulp der revolutie den troon van Frankrijk als keizer te veroveren. Tegenover den sluggen man van de wereld had de prins eene moeilijke positie. Want deze was diep in de geheimen der kabinetten ingewijd en zeide hem zelfs, dat de regering van Koning Lodewijk Philips voornemens was den prins voor altijd onschadelijk te maken. Het grootste gevaar dreigde hem en dit kon hij slechts ontkomen door de vlucht, maar de Bonapartisten op wie de prins rekende, konden hem niet redden, doch er waren andere hulpmiddelen en personen.

De prins had met voortdurend toenemende verbazing naar den energieke sprekkant van dezen man geleufterd, te meer, daar hem deze stem, die nu elk vreemd accent verloren had, allengskens meer bekend voorkwam. Hoe zeer hij zich ook wist te beheerschen en zijne gedachten wist te verbergen, was hij toch niet bij machte tegenover dit raadselachtig bezoek die indrukken geheel te verbergen. Hij stond verdrietig over zijne nederlaag op.

— Mijnheer, zeide hij vast, Gij zijt niet wat gij schijnt of wel...

— Na dat ik u overtuigd heb, dat gij van uwe Bonapartisten vrienden niets te verwachten hebt, zei de Engelschman lachende, zal ik u eenen anderen vriend toonen, die misschien beter kans ziet om u te helpen.

Hij schoof met eene snelle beweging der hand den bril van de oogen en rakte de valsche toer, wenkbrauwen en bakkebaard die hij droeg, af.